

— om f. Eks. en tidligere Udgave i Træsnit skulde berettigede enhver af de medberettigede til at fordre f. Eks. en ny Udgave i Sten-tryk — idet Sønningen mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader ingenlunde ved Kunstværker har samme absolute og skarpe Karakter som ved litterære Værker. Dels har formentlig en fornøjet Offentliggørelse gennemsnitlig hverken for de berettigede eller for Samfundet samme store Betydning som ofte ved litterære Værker, hvorfor det er praktisk forsvareligt at blive staaende ved de almindelige Regler om Sameje.

Ved Ordene „frit Samarbejde“ skal tillægges, at Reglen ikke kommer til Anvendelse, naar en Kunstner har været blot underordnet, uafhængig Medhjælper for en anden.

Den af Folketingsudvalget foreslaaede Henvisning til § 34 (nu § 29) er udeladt, da den er overflødig og kan være vildledende.

Til § 28.

I denne Paragraf ere alle Reglerne om Overdragelse af Kunstnerretten samlede. Saa vidt Forholdene tillade det, har det ved Affattelsen af disse Regler været Opgaven at holde sig saa nær som muligt til Formuleringen i de tilsvarende Bestemmelser i første Afsnit. Paragraffens første Stykke gengiver kun Lov 1864 § 2, 2det Punktum, i en ny Formulering. Andet Stykke gengiver Lov 1864 § 5, idet det dog i Overensstemmelse med fremmede Love er fundet rigtig udtrykkeligt at udtale, at Gengivelsesretten trods Overdragelsen af Originalen fremdeles tilkommer Kunstneren, jfr. ogsaa som Analogi § 3. Tjerde Stykke ordner Forlagsforholdet ved en Henvisning til § 9, hvorhos der er tilføjet en Bestemmelse svarende til § 3, 2det Stykke, hvorved der er taget Hensyn til et af Kunstnere fremsat og i Pressen anbefalet Ønske. En tilsvarende Regel findes andet Steds, f. Eks. i trykt Lov § 12.

Paragraffen adskiller sig fra det sidste Forslag derved, at der i fjerde Stykke i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag foran Ordet „Kunstværk“ er indskudt „originalt“ for at fastslaa, at det her givne Regel ikke finder Anvendelse paa de i § 26 omtalte Gengivelser, samt at Slutningsbestemmelsen „dog maa dette ikke ske før 2. Aar efter den første Udgivelse“ er udgaaet af lignende Grunde som ved § 3 anført.

Med Hensyn til Portrætter og Portrætbuster gaar Forslaget en Mellemvej mellem det danske og norske Forslag, idet det vel ikke tillægger Bestilleren Eneret til at offen-

liggøre Gengivelser af disse, men betinger Retten Udøvelse af Bestillerens Samtykke.

Til § 29.

Om Arvegangen kan ligefrem henvises til en tilsvarende Anvendelse af Reglen i § 11, hvorved en Række Gentaalser undgaas. Her henvises derfor til det om § 11 bemærkede.

Til § 30.

Det til § 12 bemærkede indeholder tilføjede Begrundelsen af, at Kreditorerne heller ikke bør være helt affaarne fra at holde sig til Kunstnerretten. Hvorledes Grænsen for Kreditorernes Ret her skal drages, kan derimod omtvistes. En ligefrem Overførelse af Reglerne i § 12 er næppe hensigtsmæssig, da det ikke her i samme Grad som ved litterære Værker er klart, hvad der kan kaldes Offentliggørelse, lige som der ikke bestaar en tilsvarende skarp Grænse mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader, jfr. det ovenfor til § 27 bemærkede. Muligvis kunde man — i Tilslutning til nogle fremmede Retsforfatninger — lade Kreditorernes Ret indtræde, saa snart Værket maa siges at være færdigt, hvilket eventuelt maatte afgøres ved Skøn. Men da dels dette Skøn er usikkert og dels ikke alle færdige Værker egne sig til Offentliggørelse, f. Eks. intime Scener af Kunstnerens og Børners Privatliv, vilde man maaste herved gaa Kunstneren vel nær; og det foreslaas derfor at kræve, at denne særlig har lagt for Dagen, at han anser Værket egnet til Afhændelse eller anden Offentliggørelse. Medens de anførte Grunde føre til ogsaa udtrykkelig indenfor de angivne Grænser at udelukke Kreditorerne fra at bortsælge selve det originale Kunstværk, er det omvendt vistnok rigtigst kun at begrænse Kreditorernes Ret til Kunstnerens Levetid. Det er nemlig i den Grad normalt, at afdøde Kunstneres samtlige Arbejder — derunder ogsaa Skitser, Studier o. l. — bortsælges, uden at Kunstnerens Anseelse i det almindelige Omdømme derved anses udsat for nogen Fare, at det turde være uøndvendigt at fastholde nogen Indskrænkning i Kreditorernes Ret, naar han er død og derved Muligheden for yderligere Bearbejdelse eller Udførelse er udelukket. Selv om denne Regel i enkelte sjældne Tilfælde kan føre lidt vel vidt, vil den modsatte Regel, saaledes som disse Gentaalser nu en Gang normalt behandles, sikkert føre til langt flere og større Ubilligheder i modsat Retning. Den nyeste og i mange Retninger mest fremskredne Lov i dette Omne, den belgiske — vistnok den eneste Lov, som giver mere detaljerede Regler om dette